

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAVICCHIA, DANIELE

Domnița apeî = La signora dell'acqua / Daniele Cavicchia ; trad. din
limba italiană de George Popescu ; pref. de Sergio Givone. - București :
Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0456-0

I. Popescu, George (trad.)

II. Givone, Sergio (pref.)

821.131.1

DTP: Mariana Răbincă

Editor: Valentin Ajder

Daniele Cavicchia

DOMNIȚA APEI

LA SIGNORA DELL'ACQUA

Traducere din limba italiană de/
Traduzione dall'lingua italiano di
George Popescu

Prefață de/Prefazione di
Sergio Givone

E I K O N

București, 2021

Prefazione di <i>Sergio Givone</i>	6
--	---

A te	12
------------	----

LA SIGNORA DELL'ACQUA

Uno	
I.....	18
II.....	20
III.....	22
IV.....	24
V.....	28
VI.....	30
VII.....	32
VIII.....	34
IX.....	36
X.....	38
XI.....	40
XII.....	44

Due	
La tenda 1	50
La tenda 2.....	54
La terza tenda.....	58

Tre	
I.....	64
II.....	66
III.....	68

CUPRINS

Prefață de <i>Sergio Givone</i>	7
---------------------------------------	---

Ție	13
-----------	----

DOMNIȚA APEI

Unu	
I.....	19
II.....	21
III.....	23
IV.....	25
V.....	29
VI.....	31
VII.....	33
VIII.....	35
IX.....	37
X.....	39
XI.....	41
XII.....	45

Doi	
Cortul 1	51
Cortul 2	55
Al treilea cort	59

Trei	
I.....	65
II.....	67
III.....	69

Quattro

I	74
II.....	76
III	80
IV	84
V.....	86

Cinque – Il giardino

I	92
II.....	96

Sei – Altri frammenti ritrovati

La signora dell'acqua aveva imparato a volare	102
Il richiamo dell'uomo non aveva attraversato.....	106
Il secondo uomo aveva scritto.....	108
Il terzo uomo aveva scritto che nessuno.....	110
La signora dell'acqua aveva attraversato	112
Eccola, qualcuno aveva gridato.....	114

Epilogo – (Il grido?)	116
-----------------------------	-----

ALTRE POESIE

Se tu fossi un respiro	120
------------------------------	-----

La distanza

I	122
II.....	122
III	122
IV	124
V.....	124

Patru

I	75
II.....	77
III	81
IV	85
V.....	87

Cinci – Grădina

I	93
II.....	97

Șase – Alte fragmente regăsite

Domnița apei învățase să zboare.....	103
Chemarea bărbatului nu traversase	107
Al doilea om scrisese.....	109
Al treilea om scrisese că nimeni	111
Domnița apei traversase	113
Iat-o, cineva a strigat	115

Epilog – Strigătul	117
--------------------------	-----

ALTE POEZII

Dacă tu ai fi fost un răsuflet	121
--------------------------------------	-----

Distanța

I	123
II.....	123
III	123
IV	125
V.....	125

In quale luogo

I.....	126
II.....	126

Eravamo sulla riva	128
--------------------------	-----

Il commiato.....	134
------------------	-----

Lei viene e non ha nome

I.....	136
II.....	138
III	140

Cenere e fuoco	142
----------------------	-----

I confini del sogno

I.....	146
II.....	146
III	148
IV	148

Dicono.....	150
-------------	-----

Il luogo delle domande

I.....	154
II.....	154
III	154
IV	156

Nota dell'autore.....	158
-----------------------	-----

În care loc

I.....	127
II.....	127

Ne aflam pe țarm	129
------------------------	-----

Rămas bun	135
-----------------	-----

Ea vine și n-are nume

I	137
II.....	139
III	141

Cenușă și foc	143
---------------------	-----

Hotarele visului

I	147
II.....	147
III	149
IV	149

Spun	151
------------	-----

Locul întrebărilor

I.....	155
II.....	155
III	155
IV	157

Nota autorului	159
----------------------	-----

I

*Lei dorme, mi dice la signora dell'acqua,
dorme tra fragole e mirtilli
nel bosco in germoglio,
dorme nella grazia che l'avvolge.
Ora conosce tutti i nomi
e la voce che governa l'universo;
seguì il fiume verso Est,
fino all'ultimo castagno
e lì la troverai nella carezza dell'erba;
non destarla, non è solo un ricordo.
Ha un sorriso sulle labbra
che parla dell'infinito
e di un viaggio che non puoi indovinare
ascolta, è lei, anche se vedrai solo luce.*

I

*Ea doarme, îmi spune domniȚa apei,
doarme între fragi și afini
în pădurea în înmugurire,
doarme în germinarea ce-o învăluie.
Acum știe toate numele
și vocea ce guvernează universul;
urmai fluviul până spre Est,
până la ultimul castan
și-acolo o găsi în mângâierea ierbii;
n-o trezii, nu e doar o amintire.
Are un surâs pe buze
ce vorbește despre infinit
și de călătoria ce n-o poți ghici
ascultă, ea e, chiar dacă vei zări doar lumină.*

II

Si annuncia impetuoso il vento del deserto
il colore simile allo stipite di un sepolcro,
simile alla verità che non ammette repliche,
si annuncia nella ruggine del tempo,
nella stasi del pensiero, quello che un vortice
non chiamato ha fissato nella lapide dei secoli.

*Sono la voce, lo spirito del tempio,
al mio arrivo la porta si aprirà,
le fondamenta tremeranno e ogni altra lingua,
nel proprio impero, sarà per sempre mutata.
Quando arriverò lei non avrà più cicatrici
e le sue mani finalmente benedette.*

II

Se vestește năvalnic vântul deșertului
culoarea asemenea stâlpilor unui mormânt,
asemenea adevărului ce nu admite tăgade,
se vestește în rugina timpului,
în staza gândului, cel pe care un vârtej
nenumit l-a fixat în lespede a veacurilor.

*Sunt glasul, spiritul templului,
la sosirea mea ușa se va deschide,
temeliile vor tremura și orice altă limbă,
în imperiul lor, se va schimba pe veci.
Când voi sosi ea nu va mai avea cicatrice
și mâinile ei în sfârșit binecuvântate.*

III

*Oggi è castana e viene dal deserto,
– confida la signora dell'acqua,
lei che un lampo aveva illuminato
quando l'attesa era necessaria
e il divenire una nuova promessa –
ha piedi nudi e occhi feriti,
la preghiera sulle labbra e un canto
che nessuno sa ascoltare,
un canto già cantato in paradiso
quando il paradiso era una promessa
e ogni promessa una possibilità;
quando era lei il paradiso.*

*Sull'ingresso copre con il velo i suoi capelli,
non chiamarla se tiaccosta;
lo sai, non è solo un ricordo
e il suo udito ascolta anche il silenzio.
Entra nel tempio scartando la tua ombra
il tempio è capovolto,
ha i capelli castani e cammina tra le stelle.
Non puoi seguirla, sei il suo passato;
lei il tuo futuro. È qui e non è.
Non sa di essere quello che pensi sia,
quello che sai è che non la vedi.*

III

*Azi e brunetă și vine din deșert,
– mărturisește domniȚa apei,
ea care o clipă luminase
când așteptarea era necesară
și devenise o nouă promisiune –
are picioare goale și ochi răniți,
rugăciunea pe buze și un cânt
pe care nimeni nu știe să-l asculte,
un cânt deja cântat în paradisi
când paradisul era o promisiune
și orice promisiune o posibilitate;
când ea era paradisul.*

*La intrare își acoperă părul cu un văl,
n-o striga dacă te acostează;
știi, nu e doar o amintire
și auzul ei ascultă și în tăcere.
Intră în templu desfăcându-ți umbra
templul e răsturnat,
are părul castaniu și umblă printre stele.
N-o poți urma, ești trecutul ei;
ea e viitorul tău. E aici și nu e.
Nu știe să fie ceea ce crezi c-ar fi,
ceea ce știi e că nu o vezi.*

IV

La signora dell'acqua ha sciolto i capelli,
specchia tra le onde
la cicatrice che gli attraversa il volto,
quella che di giorno in molti vengono a guardare,
la stessa che di notte ognuno è pronto a dimenticare.
Con pazienza aspetta la domanda
distesa tra gli alberi in germoglio,
non sa di essere quella che gli altri credono
lei non sa di essere quello che è.

Se non c'è inizio, non c'è fine, si legge
su di un rotolo destinato ad anticipare
l'oscuro testamento che asserirà,
in un giorno che potrebbe essere il primo,
che tutto esiste perché nulla esiste
un giorno non databile dall'uomo
ma sarà da quello che conterà i propri giorni.
Lei aspetta che la domanda giunga
e ogni radice completi il proprio albero
poi sarà la perfetta attesa
e quando tutto sarà compiuto
sarà vestita dalla luce della grazia
e sarà solo luce.

Pentiti stolto e raduna le poche cose, dice,
non puoi donare la vita
ma conservare il ricordo del creato,
quello che resta ti appartiene.
Ma niente sarà tuo se pensi al finito,

IV

DomniȚa apei și-a despletit părul,
străluce printre valuri
cicatricea care îi străbate fața,
cea la care mulți vin să se uite în timpul zilei,
la fel cum noaptea toată lumea e gata să se uite.
Cu răbdare așteaptă întrebarea
întinsă printre arbori în înmugurire,
nu știe că e ceea ce alții cred
ea nu știe că este ceea ce este.

Dacă nu-i început, nu există sfârșit, se citește
pe un pergament de hârtie menit să anticipeze
obscurul testament ce va atesta,
într-o zi care-ar putea fi întâia,
că totul există fiindcă nimic nu există
o zi nedatabilă a omului
dar de la ea își va număra propriile zile.
Ea așteaptă ca întrebarea să ajungă
și fiecă rădăcină să completeze propriul arbore
pe urmă va veni desăvârșita așteptare
și când totul se va fi împlinit
va fi îmbrăcată de lumina grației
și va fi doar lumină.

Căiește-te prostule și adună puținele lucruri, zice,
nu-ți poți dona viața
dar conservând amintirea creatului,
ceea ce rămâne îți aparține.
Însă nimic vei avea dacă te gândești la sfârșit,

*ciò che finisce ricomincia
ogni cosa avviene nel già creato.*

*Ogni cosa è lei e la sua assenza,
mormora l'uomo alla donna che si allontana,
quello che per me si crea è solo distanza
neppure un ghigno dal regno della sventura.
Vivo la tenebra e la sconfitta dello stelo
che per troppo amore ha appassito il petalo.*

*La donna si volta e ha i capelli legati,
il sorriso è triste eppure ancora invita,
quello che resta è un dono, sussurra,
quello che resta ti accompagnerà
anche quando non sarai.*

*L'uomo tende la mano in una carezza
ma lo spazio che raggiunge
gli rivela il limite di un confine:
la luce che vede è solo luce,
le parole che sente solo parole.*

*ceea ce sfârșește reîncepe
orice lucru se-ntâmplă în deja creatul.*

*Fiece lucru e ea și absența ei,
murmură bărbatul spre femeia ce se-ndepărtează,
ceea ce se creează pentru mine e doar distanța
nici măcar un rânjet din împărăția nenorocului.
Trăiesc bezna și înfrângerea tulpinii
care din prea multă iubire a vestejit petala.*

*Femeia se-ntoarce și are părul legat,
surâsul e trist și totuși ispitește,
ceea ce rămâne e un dar, șoptește,
ceea ce rămâne te va însoți
chiar și când nu vei mai fi.*

*Bărbatul întinde mâna într-o mângâiere
dar spațiul pe care-l atinge
îi revelează limita unui hotar:
lumina ce vede e doar lumină,
cuvintele auzite sunt doar cuvinte.*